

Arrest

nr. 148 501 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 4 augustus 2011 een visumaanvraag kort verblijf in met het oog op een huwelijk met mevrouw V.D.B. M, van Belgische nationaliteit.

De voormelde visumaanvraag werd bij beslissing van 30 augustus 2011 geweigerd.

De verzoekende partij kwam op 7 januari 2013 de Schengenruimte binnen en diende op 31 januari 2013 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als persoon in een geregistreerd partnerschap met mevrouw V.D.B. M.

Op 22 juli 2013 werd dienaangaande door de verwerende partij de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tot nietigverklaring d.d. 3 februari 2014, bij arrest nr. 118 308.

Op 3 april 2014 leverde de ambtenaar van de burgerlijke stand van Herzele een bewijs van aangifte van een huwelijk af tussen de verzoekende partij en mevr. V.D.B. M.

Op 29 januari 2014 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van mevr. V.D.B. M.

Op 15 juli 2014 werd door de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tot nietigverklaring d.d. 15 december 2014, bij arrest met nr. 135 049.

Inmiddels op 8 augustus 2014 diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in (bijlage 19ter), nu meer bepaald als echtgenoot van mevrouw V.D.B. M.

Op 6 februari 2015 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.08.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentpersoon volgende documenten voor:

- attest 'inkomsten kalenderjaar 2013' dd. 01.09.2014 afgeleverd door boekhoudkantoor SR Fiduciaire nv, en vergezeld door stukken in bijlage (pensioenfiche 281.11 (2013); fiche 281.10 (2013); afschrijvingstabel type 2 dd. 18.02.2014; 'detail van de verworpen uitgaven' en 'saldibalans grootboekrekening' (2013) dd. 01.09.2014). Voor zover dit attest kan beschouwd worden als een begin van bewijs, dit opgemerkt te worden dat enkel de officiële stukken, zijnde de pensioenfiche 281.11 en de fiche 281.10, kunnen aanvaard worden als stavingstuk; de overige documenten zijn boekhoudkundige documenten welke worden beschouwd als een verklaring op eer.

Echter, het geheel van deze stukken zijn onvoldoende recent, en kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentpersoon.

De melding op het attest dd. 01.09.2014 dat verwacht wordt dat de bestaansmiddelen voor het kalenderjaar 2014 in dezelfde lijn zullen liggen als deze van het kalenderjaar 2013 is louter een voorspelling. Er worden geen aanvullende bewijsstukken hieromtrent voorgelegd.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Verder legt betrokkene documenten met betrekking tot zijn persoonlijke bestaansmiddelen voor. Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Op basis van de voorgelegde documenten kan onze dienst niet beoordelen of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Op 12 februari 2015 diende de verzoekende partij wederom een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot (bijlage 19ter).

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken.

Dat door verzoeker aangaande de inkomsten van zijn levenspartner een attest 'inkomsten kalenderjaar 2013', samen met bijlagen, afgeleverd door boekhoudkantoor SR Fiduciaire NV werd neergelegd. Dat verweerder dienaangaande stelt dat enkel de officiële stukken, zijnde de door verzoeker neergelegde pensioenfiche 281.11 en de fiche 281.10, kunnen aanvaard worden als bewijsstuk.

Dat verweerder echter nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom deze door verzoekster neergelegde officiële stukken dan niet zouden aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen".

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Bovendien werd door verweerder nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende "andere, officiële" bewijsstukken neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Dat voorts verweerder in de weigeringsbeslissing echter volkomen onterecht stelt dat met het inkomen van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden.

Dat echter verweerder volledig onterecht weigert rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat vaststaat dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Dat verweerder uit het oog verliest dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt".

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers levenspartner niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

Overigens bepaalt art. 221 B.W. uitdrukkelijk dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat, indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachten hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt.

Dat verzoeker dienaangaande verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845 waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de boordeling van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt.

Dat er sprake is van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat tenslotte, krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Verweerder verliest opnieuw uit het oog dat het art. artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uitdrukkelijk stelt dat "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.).

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse,

in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht."

De verzoekende partij voert onder meer aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar eigen bestaansmiddelen bij het beoordelen van de financiële situatie van haar echtgenote in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden(...)"

Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door verzoekende partij aangebrachte stukken aangaande haar persoonlijke bestaansmiddelen. De verwerende partij heeft hierbij toegelicht dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische onderdaan is die vervoegd wordt door verzoekende partij die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken zodat er geen rekening kan worden gehouden met de documenten met betrekking tot de persoonlijke bestaansmiddelen van de verzoekende partij.

De verwerende partij verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt". Het is te dezen niet uitgesloten dat de echtgenote van de verzoekende partij kan beschikken over de inkomsten van de verzoekende partij. Er blijkt niet dat er aanwijzingen zijn dat de echtgenote van de verzoekende partij niet zou kunnen beschikken over de inkomsten van de verzoekende partij. Hierbij moet worden geduimd dat artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt. De verwerende partij is dit echter niet nagegaan omdat ze van oordeel is dat "het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken".

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan. Het staat bijgevolg vast dat de verwerende partij op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet concludeerde dat er geen rekening kan worden gehouden met de documenten die de persoonlijke bestaansmiddelen van de verzoekende partij betreffen om te bepalen of de echtgenote van de verzoekende partij al dan niet over "bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie" beschikt.

Het verweer dat kan worden gelezen in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals hierboven reeds gesteld werd, kan in artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen vereiste worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, zodat verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat er in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel rekening kan worden gehouden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. De tekst van artikel 40ter van de vreemdelingenwet is duidelijk in zoverre het de Belgische onderdaan is die moet aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen "beschikt", doch zoals hiervoor uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat de Belgische echtgenote niet kan beschikken over de inkomens van de verzoekende partij.

Er kan nog aan toegevoegd worden dat het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 waarnaar in de nota met opmerkingen wordt verwezen, nergens uitdrukkelijk uitspraak gedaan heeft over de kwestie of het woord "beschikt" dat voorkomt in de zin "Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt" zoals opgenomen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Uit het feit dat in bepaalde overwegingen van het Grondwettelijk Hof verwezen wordt naar "de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden" (B.52.3), "bestaansmiddelen van de gezinshereniger" (B.55.2), "indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt" (B.55.2), "bij het bepalen van de inkomsten van de gezinshereniger" (B.55.3), "dat deze (d.w.z. de Belg) de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont" (B.55.4) kan niet worden afgeleid dat enkel de bestaansmiddelen die de Belgische onderdaan zelf genereert, kunnen in aanmerking genomen worden, te meer daar artikel 40 bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 en vervangen door de wet van 8 juli 2011 ook gewag maakt van "De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt", terwijl het voor een burger van de Unie gelet op het arrest HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België, duidelijk is dat geen vereiste kan gesteld worden inzake de herkomst van de bestaansmiddelen. Het Grondwettelijk Hof interpreteert voorts sommige wetsbepalingen op een dusdanige manier dat erin meer kan gelezen worden dan wat er letterlijk staat. Zo stelt overweging B.21.4 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 – waaruit voorts niet meer afgeleid kan worden dan wat deze zegt namelijk een verduidelijking, gelet op het verzoekschrift van de verzoekende partijen – : "Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat" ook al stelt de wetsbepaling, "De Minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: 1° de vreemdeling voldoet niet meer aan één van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;," dit in tegenstelling tot artikel 10bis, § 1, § 3 en § 4 van de vreemdelingenwet die expliciet gewag maken van het bewijs van voldoende bestaansmiddelen dat de niet-EU-student of één van de betrokken familieleden aanbrengt. Uit de overwegingen B.55.2 en B.55.5 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr.121/2013 van 26 september 2013 kan evenmin meer afgeleid worden dan wat deze zeggen, namelijk dat het overwegingen zijn van het Grondwettelijk Hof inzake het door de verzoekende partijen aangevoerde verschil in behandeling tussen een Belg en zijn familieleden en een onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie en zijn familieleden. Het gaat dan over "De kritiek van de verzoekende partijen is meer specifiek gericht tegen het feit dat krachtens artikel 40ter, eerste lid, enkel een toelating tot verblijf kan worden verleend aan de ouders van een minderjarige Belg, terwijl op grond van artikel 40bis, § 2, lid, 4°, van die wet ook de ouders van een meerderjarige burger van de Unie onder bepaalde voorwaarden een verblijfsrecht kunnen verkrijgen, tegen het verschil in behandeling van de andere familieleden, wat de vereisten inzake de bestaansmiddelen van de gezinshereniger betreft en tegen de leeftijdsvereisten voor echtgenoten en partners", waarbij het verschil in behandeling aangaande de bestaansmiddelen handelt over de vereiste dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Ten slotte is het zo dat artikel 42, § 2 van de vreemdelingenwet handelt over de behoefteanalyse die de verwerende partij dient door te voeren indien niet is voldaan aan de voorwaarde betreffende de voldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. In dit verband dient geen behoefteanalyse te geschieden indien het gaat over bestaansmiddelen die zijn uitgesloten in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° van de vreemdelingenwet. De bestaansmiddelen van de echtgenoot van de Belgische onderdaan worden echter niet uitgesloten in voormelde bepalingen. Dit houdt in dat indien de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan en diens echtgenoot samen genomen lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, de behoefteanalyse dient plaats te grijpen zoals bedoeld in artikel 42, § 2 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan de verzoekende partij betekend bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zij “geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht” – en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 6 februari 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU